

ליידי בצמרת

היא נולדה לאבא שלה בהודו. הרבה אני שים חושבים שהיא מאהראני הודית. אבל היא אמת היא שהאבא שלה היה רק קצין פרשים בהודו והבת שלו איננה מאהראני. היא סתם ליידי אנגליה. **ליידי שרה קריצ'סון סטיוארט.**

וכאשר מסבירים את זה ככה גם כן מס' כימים כולם. נכון. היא נראית בדיוק כמו ליידי. ז.א. ליידי די מודרנית. ליידי של השליש השלישי של המאה העשרים. הללידי שהפכה ל- דוגמנית הצמרת של ניו יורק.

ליידי שרה

מה יש לה, ל- ליידי שרה, שאין ל-

בחורות בית 26 אחרות בניו יורק? יש לה עיניים ירוקות, תסרוקת של ששון וצללק מגבה אל גבה.

את הצלקת הזאת היא קיבלה כתוצאה מתאונות הרכבים שלה. יש לה ארבעים תפ" רים בסך הכל. והיא בעצמה מודה: "אני עפתי דרך הנוגיות הקדמיות של מכוניות שש פעמים לפחות."

אבל את הצלקת הזאת לא רואים כל כך בקלות. כי ליידי שרה מאפרת את העפעפים בלבן ואת הגבות בשחור-שחור וזה יוצר ניגוד כזה שלא שמים בכלל לב לצלקת. מה שכן רואים בקלות, וזה מה ששבה את הלב של כל הצלמים, הוא שלידי שרה יש לה עור נהדר. אותו היא מטפחת בצורה פשוטה מאוד. עם מים וסבון.

אבל מי שחושב שלידי שרה רוצה לה שאר דוגמנית כל ימי חייה טועה. זה לא ה- מקצוע הראשון שלה ולא המקצוע האחרון שלה. כבר היה לה מקצוע אחד. משך שמר נה שנים. עקרת-בית. אבל זה נמאס לה. ועכשיו היא, כאמור, דוגמנית. אבל מה ש- היא באמת רוצה להיות זה סופרת.

כפודה ומקופלת

זה הכל התחיל עם הנער על הדולפין. **סופיה לורן** היתה צריכה לשחות שם במפרץ של נאפולי. רק שהיא לא יודעת לשחות. אז חיפשו לה כפילה שתשחה ב- שבילה. תיכף מצאו אחת כזאת. היה לה הכל מה עיש לסופיה ננוסף לזה גם כשרון השחייה.

זה נמשך ככה בעוד שני סרטים עד ש- **קארלו פונטי** התערב בעניין. האמת היא שיש רבים האומרים שזאת היתה סופיה ש- התערבה בעניין. היא חששה שקארלו שלה עוד מעט לא יוכל להבחין בין סופיה ל- סופיה הכפילה.

מה שלא היתה הסיבה, הכפילה זאת, ה- ידועה בציבור האיטלקי בשם **סקילה גבלי**, קיפלה את עצמה מן השטח. היא יצאה מן החיים של סופיה וסופיה יצאה מן החיים שלה.

התוצאה היתה, כפי שאפשר היה לצפות מראש: מיתון. בכלל, כל המפיקים אמרו שאי אפשר להעסיק את סקילה. יש לה חסר רון נוראי. היא דומה יותר מדי לסופיה. מי צריך שתי סופיות?

כדי להבטיח לעצמה עתיד טוב יותר ועל- מנת למנוע אי-הבנות הטיקה הכפילה סקי- לה את המסקנות. היא עשתה לעצמה ניתוח פלאסטי באף. התוצאה היתה שהיא המ- שיכה להיות דומה לסופיה, אבל לא בכל החלקים.

ומאז היא הולכת מחזיל אל חזיל. בכל מיני סרטים איטלקיים היו לה כל מיני תפקידים. בסדום ועמורה, ובהרפתקה ה- גדולה ביותר של טרזן ואפילו במוסטסי בליין. אבל יודעי-דבר אומרים שאם היא באמת רוצה להצליח בחיים היא צריכה לחפש איזה מפיק טוב. מין כפיל כזה ל- קארלו פונטי.

מי אוהב

לעבוד, מי?

לכל דבר יש כחיר. למשל המחיר שה- עלמה השבדית **ברייט אקנדן** קבעה. היא קבעה מחיר של מיליון דולאר. בשביל מה? בשביל צילומי-עירום שלה. והואיל וטרם נמצא איש המוכן לשלם מחיר כזה היא נא- לצת להישאר בבגדיה.

ההפסד הזה של מיליון דולאר בכלל לא מרגיז אותה. הלא היא בעצמה הודתה פעם:

ברייט ופיטר

עלו, צריך לזכור שאצל גולבנקיאן כסף זאת לא בעייה. הוא שילם למכון השיפוץ בדיוק 63 אלף נוספים.

★ ★ ★

שני לונדונים אחרים זכו השבוע גם כן בכמה אחוזים. אחוזים של מנוחה באחוזה של ידיים. היו אלה **הנמכינה מרגרט**, שבילתה לבושה כמו מאג פשוטה עם **טוני** שלה. ירח דבש שני באיים הקאריביים.

כפודה סקילה

"יש לי מספיק כשרון להצליח מבלי ל- התפשט." אמר היא מצליחה בסרטים לא כל כך ברור. אבל בחיים שלה היא הצליחה בכל 24 שנו- תיה לגמרי לא רע. זה התחיל לפני שלוש שנים כאשר נישאה לשחקן המיליונר **פיטר סלרס**. אטנם היו לה או כמה ימים לא נעימים, כי פיטר קובל התקפחילב באמצע ירח-הדבש. אבל אחרי הכל הוא טביגר מ- מנה ב17 שנה.

אך מאז כבר הסתדרו העניינים. פיטר נתן לברייט שבע מכוניות, תינוקת בשם ויקטוריה ועוד התקפחילב אחת. לכן הם גם מקפידים שפיטר לא יעבוד יותר מ- בריט שומרת על הבריאות שלו מכל משמר. לשם כך היא בודקת לו גם כל יום את ה- שריריו.

האמת היא שגם בריט, למרות שהיא סמל הבריאות הצפונית, לא מרבה לעבוד. לא רק שהיא לא מרבה לעבוד, היא פשוט שר- נאת לעבוד. בבית, למשל, היא מוכנה לכל היותר, לסדר את הפרחים באגרסלים ולהריק את האפר מן המאפרות.

ואחר כך יש לה חוש הומור לא רע. כונניות הספרים שלהם ריקות לגמרי ועל המדפים שלהם ציירה בריט את ההודעה ה- באה: "אנחנו אנשים אינטלקטואלים ולא צריכים ספרים."

רק שזה כלב לעומת חוש ההומור של פיטר. השבוע, למשל, קיבל על עצמו ל- מכור 10 אלפים כרטיסים (במחיר לירה סטרלינג הכרטיס) לטובת אגודת העיוורים הבריטיים. את זה הוא מחליט לבצע בצורה מקורית. הוא מוכר כרטיסים לנשף שלא יתקיים. ככה הוא הורג שני זנבונים במכה אחת. הוא עושה טובה כפולה להמון אנ- שים. הם גם קונים כרטיס לנשף-צדקה ו- גם לא צריכים להופיע לשם.

וליתר הנהג גם עורך פיטר סלרס ב- נשף-שלא-יתקיים הגרלה-שלא-תחקים ובה יוענקו פרסים-שלא-יחולקו. בתור פרס רא- שון הוא מציע על הספר (שלא יצא ולא יצא לאור) של ניקיטה חורושיב: צעדי הבא.

אהבה בגיל 89

אמנם נכון שג'יימס בונד היה מאהב לא-מבוטל. אבל המומחה האמיתי לאהבה במשפחה של **יאן פלמינג** היתה האמא שלו. ועכשיו, שנתיים אחרי מותה (ומותו של יאן) החליטו היודעים מה שצריך לדעת, לשבור את קשרי-השתיקה ולספר הכל. גברת פלמינג האם היתה אלמנה של חבר-פרלמנט בריטי שנפל כקצין קרבי במלחמת-העולם הראשונה. והואיל ו**ולנטין פלמינג** השאיר לה, נוסף לארבעה בנים, מספיק נכסים, היא יכלה לנצל את 45 שנותיה הבאות בהנאה ויסודיות מלאות. וכדי שלא תעשה טעויות כל שהן היא נהגה להיוועץ דרך קבע בארבעה מגידי- עתידות. אבל הם, כנראה, לא הגידו לה מה יקרה לה כאשר היא תפגוש בשנת 1951, והיא בת 66 בלבד, את **המרקיז מוינצ'סטר**, הנכבד והזקן (89).

הם כבר עמדו לצאת לאיי-באהאמה לטקס הנישואין. רק שהמרקיז התחרט ברגע האחרון. הוא מצא כלה יותר צעירה, הודית מקסימה בשם **בפסי פארי**, בת חמישים (ובתו של הכוהן-הגדול של עובדי-האש ההודיים).

המשחק באש לא נמשך הרבה זמן והלהבה כבתה מהר מאוד. המרקיז חש חזרה לזרועותיה של **אוולין פלמינג** והגיש תביעת גירושין נגד הוודית. לפי טענתו לא הוצא הצד הטכני של הנישואין אל הפועל.

זה העציב נורא את בת הכוהן-הגדול. היא בוודאי לא היתה אשמה וכנקמה גם היא הגישה תביעה על פיזוויידיבה. היא אפילו זכתה בתביעה. אבל זה לא עזר לה הרבה. כי שני האוהבים פשוט ברחו מתחום השיפוט הבריטי ובילו את 12 שנותיהם האחרונות במלון זול במונטה-קארלו. ושם נפטר המארקיז לפני שנתיים בגיל 99. והואיל וכל מה שנשאר לאוולין ממאהבה היו פתקי-אהבה מסוג "רפרוף נשיקתך על שפתי היה בשבילי...". היא לא היססה הרבה והלכה עד מהרה אחריו.

5% הנחה

האבא היה ידוע כאדון חמישה אחוזים. אלה היו חמישה אחוזים לגמרי לא רעים. חמישה אחוזים של הנפט העיראקי, אותם קיבל אדון **גולבנקיאן** תמורת התיוך שלו בין האנגלים לעיראקים.

אדון חמישה אחוזים כבר מת מזמן אבל הבן שלו, **נובאר גולבנקיאן**, ממשיך במסורת. הוא מחזיק בחמישה אחוזים של הנפט העיראקי כמימים ימימה. והם זורמים לכיסיו דרך צינורות חברת הנפט האנגליר עיראקית.

רק שאדון חמישה אחוזים הצעיר יודע לעשות שימוש עוד יותר טוב מאביו ב- חמישה אחוזים שלו. כך למשל ידוע גול- בנקיאן כאוהב מכוניות הדומות יותר ל- ארמונות מאשר למכוניות. הרולס-רויס שלו נחשבת למכונית המפוארת ביותר בלונדון.

אבל מכיוון שלנובאר גולבנקיאן יש בית גם בפאריס, הוא החליט השבוע לרכוש גם מכונית בשביל פאריס. הוא הלך להוציא כמה אחוזים. איזה 63 אלף לירות. וקנה ל- עצמו **מרצדס** 600.

אבל בשביל זה לא צריך להיות חלוצי- קיאן. לכן הוא לקח את **המרצדס** החדשה והכניס אותה למכון שיפוץ. קודם כל הוא נתן הוראה להחליף את הגג של המכונית. ואחר כך את הצבע. ולבסוף את המושבים. ומה הוא הורה לשים במקום כל אלה? פשוט מאוד. במקום גג של פח, גג של ברז- לח (מה יש? אין לו חמישה אחוזים?). במי- קום צבע שחור — ירוק בהיר (או כפי שהוא הגדיר את זה — "ירוק כעין השקד") ואת המושבים החליפו במושבים מעור לבן. כולם עשויים לפי המידה של הישבן של מר גולבנקיאן.

נשאלת השאלה מה יעשו נוסעים במכונית שאין להם ישבן כמו של גולבנקיאן? הם יצטרכו לסבול. לכל היותר הם יוכלו להתי- נחם בבארי-המשקאות שהותקן בחלק האחורי. ומי שרוצה לדעת כמה השיפוצים האלה

מאג ומוני